

[Sonja Mikkelsen]

pligtelse, Folketinget har over for disse boligafdelinger.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Fru Sonja Mikkelsen svarede jo bestemt ikke på, hvorfor Socialdemokratiet afviser at hjælpe alle andre sektorer på nøjagtig samme måde, som man nu vil hjælpe den almennyttige sektor. Både landbruget og private ejerboliger, der har inkonvertible lån, ville få meget stor gavn af det, hvis man lavede en ordning svarende til den, som Socialdemokratiet og regeringen nu lægger op til for den almennyttige sektor.

Derfor vil jeg gerne endnu en gang spørge fru Sonja Mikkelsen, hvorfor man ikke vil være med til at lade denne ordning for inkonvertible lån, der overtages af Hypotekbanken, gælde for andre end almennyttige boligafdelinger?

I øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom på, at jeg naturligvis udmærket godt er klar over, at de 700 mio. kr., der står i regeringens lovforslag, er netto, og at det er det samlede beløb, som regeringen har kunnet skønne sig til dette her vil koste over årene. Det var også derfor, jeg kaldte det en veksels på fremtiden og spurgte, hvordan man vil finansiere det. Og jeg har allerede nu fundet ud af, at man slet ikke har gjort sig overvejelser om, hvordan man skal finansiere 700 mio. kr. minimum – det er det mest positive skøn, man har kunnet komme med, efter at man har modregnet alt, hvad modregnes kan.

Så jeg er ikke imponeret over, at Socialdemokratiet forsøger at bortforklare de 700 mio. Jeg ville hellere have fået at vide, hvordan de skulle finansieres, eller i hvert fald at man havde erkendt, at det var en stor veksels, man trak på fremtiden.

Men endnu en gang vil jeg spørge: Må vi ikke godt få at vide, må vi ikke få løftet sløret for, hvorfor man ikke anerkender, at det kan give sociale problemer i en privat familie, hvis en familie sidder med et inkonvertibelt lån i sin ejerbolig, som kun kan indfries til kurs 176? Man er stavnsbundet, og man har ikke en chance for hverken det ene eller det andet. Hvorfor vil Socialdemokratiet slet ikke se den vinkel af sagen, og hvorfor vil Socialdemokratiet ikke give disse mennesker samme mulig-

hed for at komme ud af deres inkonvertible lån?

Bodil Thrane (V):

Det lovforslag, vi her skal behandle, handler om at nedsætte huslejen i dele af den almennyttige boligsektor. Og så lidt apropos den aktuelle debat om Lejerbo kunne man fristes til at sige, at der i hvert fald også har været nogle boligafdelinger, der ikke har ment, at huslejen har været for stor.

Men vi kan så i fællesskab glæde os over, at broderparten af de almennyttige boligafdelinger kører en fornuftig politik. Med dette lovforslag siger regeringen ja til at udskrive en regning til skatteyderne inden for en ramme af 10 mia. kr., der kan omlægges over 30 år, på 700 mio. kr. Nu har det jo været diskuteret lidt mellem to af ordførerne, men jeg er nødt til at sige, at det handler om mindst 700 mio. kr., for med de beregninger, der er i lovforslaget om indkalkuleringer af både sparede boligsikringer og kontanthjælpsbesparelser, har jeg en eller anden fornemmelse af, at vi taler om, at det er mindst 700 mio. kr. over de 30 år.

Så er spørgsmålet, om flertallet i Folketinget mener, at det er en god idé økonomisk yderligere at give tilskud til en boligsektor, der i forvejen er massivt støttet og sikret mere end nogen anden boligsektor i Danmark.

Lovforslaget, som er konstrueret efter en oversigt fra Boligselskabernes Landsbyggefond, opererer med en hjælpeaktion for 137 almennyttige boligafdelinger med godt 39.000 boliger. Det betyder, at vi siger ja til mindst 20.000 kr. i tilskud pr. bolig, og selv om Boligministeriets tal naturligvis er behæftet med meget stor usikkerhed, alt afhængig af hvilken kurs og inflationstakt der bliver i fremtiden i alle de kommende år, er det som sagt nok mindst de beløb, der er nævnt. Det betyder naturligvis, at den offentlige udgift meget nemt kan blive væsentligt større, hvis regeringens udgiftspolitik fortsætter.

Altså tillader regeringen den almennyttige boligsektor at omprioritere med statstilskud og siger ja til at sikre andre tilskud for at nedsætte huslejen – og i visse tilfælde endda begge dele – og hvis det ikke kan betale sig at omprioritere, kan man søge tilskud. Så har man for os at se skaffet os flere problemer på halsen, end vi har løst, for vi er alle sammen bekendt med